

man skulle havne i den situation, at det skulle være den eneste mulighed for at reducere antallet af dyreenheder.

Svar (9/3 04)

Miljøministeren (Mariann Fischer Boel, fg.): Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Styrelsen forstår spørgsmålet således, om det er muligt at indføre et vilkår i den miljøgodkendelse eller VVM-tilladelse, der følger efter en VVM-vurdering, af et husdyrbrug som mulig-gør en hel eller delvis tilbagekaldelse af godkendelsen/tilladelsen uden at dette er begrundet i konkrete forhold vedrørende den pågældende husdyrproduktion.

Efter styrelsens vurdering er dette ikke muligt, da reguleringen i tilladelser/godkendelses-systemet baserer sig på en individuel og konkret vurdering af det enkelte anlæg og dets påvirkning af det omgivende miljø, og da eventuelle indgreb i en eksisterende lovlig produktion derfor må baseres på oplysninger om nye eller ændrede skadevirkninger, der hidrører fra det enkelte anlæg.

Der gør sig endvidere det forhold gældende, at hovedparten af alle husdyrbrugssager udgøres af de såkaldte screeningssager, hvor regionplanmyndigheden i hvert enkelt tilfælde tager stilling til, om en udvidelse eller etablering af husdyrholdet må antages at kunne påvirke miljøet væsentligt og således være VVM-pligtigt.

Langt hovedparten af alle screeningssagerne munder ud i, at anlægget ikke er VVM-pligtigt, og etableringen eller udvidelsen kan således gennemføres uden en egentlig tilladelse.

I forbindelse med såvel screeninger som egentlige VVM-vurderinger skal regionplanmyndigheden overveje, hvilken betydning det ansøgte anlæg vil kunne få på miljøet sammenholdt med det husdyrhold, der i forvejen er i området. Dette gøres for at undgå uacceptabel miljøbelastning forårsaget af summen af de enkelte husdyrbrug i det konkrete område – det kumulative princip«.

Spm. nr. S 2479

Til økonomi- og erhvervsministeren (26/2 04) af: **Jørn Dohrmann** (DF):

»Kan ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde Danmark siden 1992 har krævet, at fremmede skibe, hvis flagstat ikke har tiltrådt »Den internationale Konvention om det privatretlige ansvar for skade ved Olieforurening«, har stillet krav om, at skibet har en gyldig forsikring for ansvaret i tilfælde af ulykker, og kan ministeren bekræfte, at Danmark ikke kan kræve en sådan gyldig forsikring, såfremt det pågældende fremmede skib alene gennemsejler dansk farvand og altså ikke anløber dansk havn?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til, at ministeren i svaret på spørgsmål nr. S 929 af den 28. november 2002 tilkendegav, at der for fremmede skibe kan stilles krav om forevisning af certifikat om, at et skib har gyldig forsikring for ansvaret, når skibet anløber eller forlader dansk havn.

Det fremgår videre af ministerens svar, at et sådant certifikat også kan kræves af lande, der ikke har tiltrådt konventionen om det privatretlige ansvar for skade i forbindelse med olieforurening. Spørgeren ser gerne, at ministeren oplyser, i hvor mange tilfælde dette er sket.

Ministeren bedes samtidig bekræfte, at et sådant krav alene kan gøres gældende for skibe, der anløber dansk havn – og altså ikke skibe, der alene gennemsejler dansk farvand.

Svar (9/3 04)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Danmark har igennem mange år, også før 1992, været omfattet af internationale regler om ansvar og forsikring mod forureningsskader forvoldt af olietankere, som transporterer tung og forurenende olie. I dag har 90 lande tilsluttet sig Den internationale Konvention om det privatretlige ansvar for skade ved Olieforurening af 1992, (1992-ansvarskonventionen). Dette betyder, at skibe fra disse lande, der transporterer mere end 2.000 tons tung olie i bulk, skal have forsikring for rederens ansvar i medfør af konventionen, samt et certifikat, der beviser, at gyldig forsikring er tegnet. Sådanne tankskibe, uan-